

Luân hồi đầu thai ở VN: trường hợp bé Quyết Tiến

Tin Đa Chiều - Đăng ngày: 12:53 PM - 13/11/2010 /

Thị trấn Vụ Bản, huyện Lạc Sơn (Hoà Bình) đang tồn tại câu chuyện khá ly kỳ. Một cháu bé cư nằng nằng nhận mình là đứa trẻ đã chết cách đây hơn mười năm và đòi về ở với bố mẹ người đã chết. Sau khi đưa ra nhiều “bằng chứng” chứng tỏ mình là cháu bé đã chết, cháu bé đã được nhận về nuôi như một sự sống lại của linh hồn đã chết trước đó.

Nguyễn Phú Quyết Tiến (Bình) cũng đùa nghịch bình thường như bao đứa trẻ khác

Anh Tân và chị Thuận đều là cán bộ công tác tại thị trấn Vụ Bản. Anh chị kết hôn năm 1987 đến năm 1992 chị Thuận sinh cháu trai đặt tên là Nguyễn Phú Quyết Tiến, Tiến khoẻ mạnh bụ bẫm và lớn lên trong sự vui mừng khôn tả. Tai họa ập đến trong một lần ra sông chơi, Tiến chẳng may chết đuối, khi ấy cháu 5 tuổi. Lúc này chị Thuận cũng không thể sinh thêm con vì lý do sức khỏe.

Kiếp luân hồi?

Con mất, vợ chồng anh Tân suy sụp. anh Tân cũng nghỉ việc, ra làm tự do. Vợ chồng anh Tân chị Thuận tưởng như sẽ phải sống với nhau trong sự cô cút không con thì một ngày đầu năm 2006, bỗng có một cháu bé tự khẳng định cháu chính là cháu Tiến, người đã bị chết đuối năm 1997!

Xóm Cọi, xã Yên Phú, huyện Lạc Sơn, tỉnh Hoà Bình nằm bên bờ sông Bưởi

Nhấp chén nước, thả những vòng khói thuốc lá chậm rãi anh Tân đã kể lại cho tôi nghe câu chuyện ly kỳ này. Khi Tiến mất cháu đang là học sinh trường mầm non Hoa Hồng ở thị trấn Vụ Bản. Cô giáo dạy cháu Tiến là cô Đông và chính cô Đông là người đã phát hiện ra cháu Tiến đã “lộn về nguyên bản” ở cháu Bình con anh Hoan, chị Dự, người trong bản. Cháu Bình sinh ngày 06/10/ 2002. Lần đầu tiên cô Đông thấy cháu Bình có những

biểu hiện rất lạ, cô hỏi chuyện cháu bảo cháu không muốn học ở đây, cháu muốn được học ở trường của cháu. Cô Đông hỏi lại, thế trường cháu ở đâu? Trường Hoa Hồng ở ngoài thị trấn, cháu Bình trả lời. Sao lại là trường Hoa Hồng, làm sao cháu biết trường đó, cô Đông thắc mắc. “*Nhà cháu ở ngoài đó, nhà cháu gần nhà ông Lai*”. Nghe Bình nói đến đây cô Đông sờn hết cả tóc gáy. Cảnh nhà ông Lai là nhà anh Tân và lẽ nào... Thời gian tiếp theo cô Đông âm thầm tìm hiểu và biết thêm. Một lần chị Dự mẹ cháu Bình đánh cháu vì cháu nghịch bần hết áo quần. Rom róm nước mắt thằng bé bảo: “*Mẹ đừng đánh con, bần áo quần thì mẹ đưa con về nhà con để con lấy*”. Chỉ nghĩ trẻ con nói nên chị Dự không để ý gì. Những lần khác chị Dự có đánh Bình lại bảo “*con đã chết một lần rồi, mẹ đừng đánh con lại chết lần nữa đây*”. Sau mỗi lần bị mắng là cháu lại đòi được về nhà.

Chị Bùi Thị Dự bên tấm ảnh cậu con trai Bùi Lạc Bình khi vừa tròn 3 tháng tuổi

Một lần cháu Bình đòi chị đưa về nhà, điên tiết chị Dự bảo thích thì ngồi lên xe tao chờ đi. Bình ngồi sau xe bảo mẹ chờ ra thị trấn, từ chợ thị trấn Bình bảo mẹ chờ đến cuối sân vận động và rẽ vào phố Hữu Nghị. Đến số nhà 25, chính là nhà anh Tân, Bình xuống xe nói với mẹ “*nhà con đây*”. Tuy nhiên nhà đóng cửa, chị Dự lại chờ Bình về. Một lần nữa, chị Dự đi chợ thị trấn và cho Bình đi cùng và đến chợ Bình lại nằng nặc đòi mẹ “*đưa về nhà con*”, hai mẹ con lại đến trước nhà anh Tân sau khi thấy cửa đóng then cài mẹ con lại ra về.

Mặc dù Bình nói vậy nhưng chưa bao giờ bao giờ chị Dự để ý gì vì nghĩ Bình chỉ là một đứa trẻ mới 4 tuổi. Câu chuyện thực sự “nóng” từ ngày cô Đông phát hiện ra những biểu hiện lạ ở Bình cùng với lời chị Dự kể cô Đông mới hoài nghi thực sự. Cô Đông đem chuyện kể lại với những giáo viên trong trường, trong đó có cô Phương. Là người quen biết với chị Thuận nên cô Phương đã lập tức kể lại câu chuyện ly kỳ này cho chị Thuận nghe: “*cô vào trong xóm Cọi xem sao nghe nói thằng Tiến nó “lộn” về vào cháu Bình đang học ở trường trong đó*”. Cũng chẳng dám tin và đem chuyện kể lại với chồng, anh Tân lập tức giục vợ phải vào xem sao. Trước đây, khi cháu Tiến mới mất có một bà xem bói người Mường nói với anh rằng: “*Anh đừng buồn, cháu Tiến linh thiêng lắm rồi sẽ quay về với anh thôi*”. Lần khác anh đi xem bói tận Hoà Bình ông thầy cũng nói điều tương tự. Là người không mê tín nên lúc đó anh chỉ nghĩ rằng người ta động viên mình. Thế nhưng lúc nghe vợ kể lại câu chuyện Tiến lộn về trong xóm Cọi anh Tân cũng bán tin bán nghi và phân vân liệu lời thầy bói năm xưa có chẳng lại là sự thật. Anh đã quyết định phải một lần đi tìm hiểu xem sao.

Hành trình tìm lại con

Anh Tân và cậu con nuôi Bùi Lạc Minh-Nguyễn Phú Quyết Tiến

Một ngày sau anh Tân đã cùng với chị Thuận tìm đến xóm Cọi, tìm đến nhà vợ chồng Hoan Dụ. Vốn chưa biết nhau nhưng khi đến nhà anh Tân cứ làm như đã quen biết gia đình từ lâu lắm. Không nhận ra ai nhưng chị Dụ, anh Hoan cũng không dám hỏi vì nhớ đâu người quen lâu rồi mình không nhận ra nếu hỏi lại... vô duyên. Sau mấy câu hỏi thăm anh Tân bắt đầu hỏi đến cháu bé: Thằng bé Bình đâu nhi bác ngắm tý xem lớn đến đâu rồi. Chị Dụ cho biết cháu đang đi chơi cùng chúng bạn, một lát sau chị Dụ cũng gọi cháu về để anh Tân gặp mặt. Về đến nhà thằng bé cứ lấm lét nấp sau cánh cửa. Anh Tân buông lời: Có nhớ bác không, bác mua nhiều bi cho cháu đây này. *"Biết rồi, lúc này thấy hai người đi đâu làng biết rồi"*. Nghe thằng bé nói vậy anh Tân phát hoảng. Sao nó lại biết mình vào đây cơ chứ.

Sau vài câu chuyện hai bên trở nên thân tình anh Tân nảy ý muốn đưa cháu Bình về nhà chơi, anh Hoan chị Dụ đồng ý. Riêng thằng bé nghe nói được đi là leo tót lên xe và chiều ngày hôm đó anh Tân đưa cháu Bình về nhà mình. Trên đường về, để thử thằng bé, anh Tân dừng xe trước một ngôi nhà cao tầng bảo cháu, nhà bác đây cháu vào đi. Lập tức Bình bảo, đây không phải, nhà ở dưới kia cơ. Đi qua rất nhiều đường trong thị trấn, anh Tân không đi theo đường chính vì muốn thử thằng bé. Ngạc nhiên là Bình cứ chỉ rành rọt và cho đến ngôi nhà anh Tân thì mới thôi.

Vừa mở cửa nhà, Bình lập tức xuống xe và chạy tót vào trong và mở tủ bới đồ đạc. Chị Dụ đi cùng đã định ngăn lại vì sợ vợ chồng anh Tân đánh giá con mình thiếu giáo dục nhưng anh Tân đã ngăn lại. Mặc cho cháu Bình tìm kiếm. Anh Tân hỏi thế cháu đang tìm gì. *"Tìm cái máy bay và cần câu"*. Nghe Bình nói anh Tân giật mình vì đây là hai món đồ chơi anh đã mua cho cháu Tiến trước đây. Đến lúc cháu qua đời anh mới mang vớt đi. *"Bác cất đi rồi để lúc nào bác tìm lại cho cháu"*, anh nói với cháu Bình. Sau bữa cơm anh Tân bảo cháu ra xe để chờ hai mẹ con về nhưng thằng bé bảo, nhà ở đây, không về đâu. Nói rồi Bình chạy vào nhà leo lên giường:

- *Đây là giường con, chỗ con nằm ở đây.*

- *Thế cháu hay nằm thế nào?*

- *Con nằm thế này này.* Nói rồi Bình nằm sấp xuống giường.

Nhìn cái dáng Bình nằm y như Tiến năm xưa vợ chồng anh Tân lặng người, chị Thuận chỉ còn biết úp mặt vào lưng chồng khóc sùi sụt bởi thằng bé có những cử chỉ giống con mình năm xưa quá. Trước sự tha thiết của thằng bé đêm hôm đó chị Dụ đã miễn cưỡng cho con ở lại với gia đình anh Tân. Biết chuyện thằng bé, đêm hôm đó hàng xóm láng giềng kéo đến chặt kín nhà. Ai cũng thử Bình bằng những câu hỏi để xem nó kể lại chuyện ngày xưa có chính xác không.

VỀ Ở HẸN VỚI ANH TÂN

Chị Thuận, Bình, Tiến, Anh Tân và người bác ruột Bùi Văn Tuấn

Đêm đầu tiên Bình ở với anh Tân chị Thuận, anh chị đã hỏi cháu rất nhiều chuyện. Hỏi chuyện... con chết thế nào, tại sao lại về trong xóm Cọi. Bình bảo, con cũng đã quay về nhà nhưng đến cái cổng đầu ngõ có một người to lớn cứ chặn con lại rồi đuổi đi nên không vào được nhà. Một hôm đang ở dưới chân cầu Vụ Bản, nơi Tiên chết đuối gặp vợ chồng anh Hoan đi chợ về và... Tiên theo về Xóm Cọi, "lộn" vào Bình.

Cũng đêm đó, anh Tân giả vờ gọi lớn Tiến ơi, lập tức ở trong nhà Bình dạ và còn hỏi lại bố gọi gì con. Chỉ vào chị Thuận hỏi đây có phải là mẹ con không, cháu cũng trả lời phải. Những lời nói, những hành động rất giống Tiên đã làm cho anh Tân chị Thuận nghĩ rằng Bình chính là do Tiên "lộn" về. *"Việc cháu gọi chúng tôi cũng hoàn toàn tự nhiên chẳng ai bảo với cháu cả"*, anh Tân nhớ lại.

Đưa cháu Bình trả về với bố mẹ đẻ của cháu anh Tân vẫn canh canh trong lòng. Nghĩ đến chuyện thằng bé khóc lóc khi phải bắt về anh lại thương nó vô cùng, từ ngày nó đến với gia đình anh cứ nghĩ nó chính là Tiên. Thế nhưng, nó là con nhà người ta, mình nói ra không chỉ vợ chồng Hoan Dự mà cả thị trấn này sẽ nói là muốn cướp con người ta nên dựng chuyện. Bao nhiêu suy nghĩ cứ giằng xé trong con người anh Tân. Về phần nhà chị Dự, mặc dù con cứ nằng nặc đòi ở với anh Tân chị Thuận nhưng đó là điều không thể. Anh chị lấy nhau cũng sáu năm mới có được cháu Bình, chị cũng không thể sinh được con nữa. Nhà anh Tân lại giàu có, nếu cho cháu về ở dư luận lại cho rằng mình bịa chuyện chỉ vì hám tiền. Ba ngày hôm sau, vì nhớ thằng bé anh Tân lại vào xóm Cọi thăm cháu. Vừa thấy anh Tân, Bình đã nhảy tót vào lòng anh như người thân thiết từ lâu lắm. Mặc cho bố mẹ, bà nội vẫn đang ngồi bên cạnh. Điều ngạc nhiên là chính Bà Thìn bà nội cháu bé nói với anh Tân: *"Từ ngày thằng Bình bắt đầu bi bô tập nói tôi đã biết nó không phải người Mường mà là người Kinh. Nó nói tiếng Kinh rành rọt, điều mà chưa một đứa bé người Mường nào giống thế"*. Chính Bình cũng đã có lần nói với mẹ: *"con là người Kinh, con không phải người Mường. Mẹ không đưa con về con sẽ chết"*. Bà Thìn đưa Bình đi học cháu khóc và nói: *"cháu không học trường này đâu, cháu học trường gần nhà cháu cơ, trường ở ngoài thị trấn"*.

Một thời gian sau đó Bình liên tục đòi bố mẹ *"đưa về nhà con"* và dọa *"không đưa về con sẽ chết"*. Một lần bình ốm nặng, anh Hoan chị Dự đã rất lo lắng, sợ điều thằng bé nói sẽ linh, nó sẽ chết thật. Dù được mỗi mình cháu nhưng không còn cách nào khác, cuối năm 2006 anh chị đã đồng ý cho Bình về ở hẳn với nhà anh Tân, chị Thuận. Từ ngày về với *"nhà của con"* Bình chơi vui vẻ và không còn bệnh tình gì nữa.

Anh Tân chỉ về nơi cậu con trai duy nhất Nguyễn Phú Tiến đã ngã xuống sông Bưởi

Ở Lạc Sơn chuyện “con lộn” xưa nay không phải là hiếm, không có gì là quá lạ lẫm. Thế nhưng, “con lộn” về ở hẳn với bố mẹ người đã chết như Bình thì chưa từng xảy ra. Sau khi Bình về ở với anh Tân chị Thuận, cả hai gia đình đã làm thủ tục cho nhận con nuôi. Bình được chuyển về trường mầm non Hoa Hồng nơi Tiến ngay xưa học và tiếp tục đi học. Kể từ ngày về ở với bố Tân, mẹ Thuận, Bình cũng được đổi thành tên Tiến và mang họ Nguyễn Phú Quyết Tiến, Tên họ trùng với cháu Tiến con anh Tân đã chết đuối cách đây hơn 10 năm. Chị Thuận bảo, thời gian cháu Bình về ở với vợ chồng chị, câu chuyện này đã trở thành đề tài bàn tán xôn xao. Không chỉ ở thị trấn Vụ Bản, cả tỉnh Hoà Bình đi đâu cũng nghe nói về chuyện “lộn con” có một không hai này.

Những “bằng chứng” khó giải thích

Trong cuốn sách Phật giáo *Hương Hiếu Hạnh* xuất bản năm 2007, câu chuyện về “con lộn” Tiến-Bình đã được đưa vào sách với nhan đề “*Một trường hợp tái sinh ở Vụ Bản*”. Cuốn sách không đưa ra sự phủ nhận hay khẳng định mà chỉ ghi nhận đó là trường hợp người thật việc thật đang hiện diện tại Vụ Bản. Và câu chuyện kỳ lạ nay cũng đã đến tai những người nghiên cứu về tâm linh. Anh Tân cho biết, nhà nghiên cứu Nguyễn Phúc Giác Hải, Trung tâm tiềm năng con người đã nhiều lần điện thoại gặp anh chị để xin được tìm hiểu nhưng anh Tân từ chối. Hiện Bình-Tiến đã đi học lớp 1 và cũng bình thường như bao đứa trẻ khác. Anh Tân không muốn sự việc lại trở nên phức tạp và được thêm dè dặt.

Trước khi gặp gia đình anh Tân, tôi thật sự ái ngại khi đề cập đến vấn đề này. Tuy nhiên, trái hẳn với lo lắng của tôi, anh Tân rất vui vẻ kể lại câu chuyện một cách tỷ mỉ. Thậm chí, đang giờ hành chính nhưng anh vẫn gọi chị Thuận về để hai vợ chồng kể chuyện Tiến-Bình cho tôi nghe. Tuy nhiên, hôm tôi đến nhà Tiến đang đi học, cháu học cả ngày và trưa ở lại trường. Để giúp tôi hiểu rõ hơn, trưa đó chị Thuận đã đón cháu về nhà. Vừa về đến cổng Tiến đã nhanh miệng gọi bố, thấy tôi Tiến khoanh tay chào chú rất lễ phép. Cháu rất khôi ngô, nói chuyện tự nhiên. Vừa vào nhà là kể chuyện cô, chuyện lớp, hết chuyện này sang chuyện khác. Cháu cứ ôm lấy anh Tân mà kể, chẳng biết ngại ngùng mặc cho lúc đó trong nhà có rất nhiều người và cả mẹ đẻ của cháu, chị Dự.

- Bình này chú ở trong xóm Cọi ra đưa cháu về với mẹ Dự đây. Tôi hỏi cháu

- Cháu là Tiến chứ

- Không. Cháu là Bùi Văn Bình, hôm nay trong bản có lễ hội chú ra đưa cháu về xem

- Không về đâu, cháu là Nguyễn Phú Quyết Tiến, cháu không phải Bình, cháu ở với bố Tân mẹ Thuận cơ.

Anh Tân ngồi cạnh cháu cũng thêm vào:

- Chú nói đúng đó, con là Bình không phải Tiến đâu

- Bố nói dối, con là Tiến. Bố đừng đuổi con nghe bố, bố thương con mà. Nói rồi thằng bé rơm rớm nước mắt, hai tay ôm chặt lấy anh Tân như van xin trông đến tội nghiệp.

Lúc mới về, Tiến còn vui mừng nói cười và mỗi lần thấy tôi cầm máy ảnh lên cháu lại làm dáng. Thế nhưng khi nói đưa cháu đi về xóm Cọi cháu chẳng còn nói cười nữa mà chỉ ôm lấy bố Tân.

Câu chuyện đang dang dở với Tiến thì cũng là lúc cháu phải vào lớp. Trước lúc đi Tiến lại khoanh tay đồng dạng chào chú và không quên dặn “*cháu không về xóm Cọi đâu nhé*”. Thời gian tiếp xúc với cháu không được bao

lâu nhưng tôi thật sự ấn tượng với thằng bé. Tiến thật khôn và lanh lợi nhất là khi tiếp xúc với người lạ, mới 6 tuổi hiếm có cháu nào được như Tiến.

Trưởng bản Bùi Văn Tinh và anh Bùi Văn Hoan, bố đẻ bé Bùi Lạc Bình

Bây giờ mỗi tuần anh Tân lại đưa Tiến-Bình về ở với mẹ đẻ của mình một lần. Dù Tiến chẳng muốn về nhưng anh Tân buộc phải làm như vậy bởi anh muốn cháu luôn biết rằng chị Dự mới là người sinh thành ra cháu. Anh Tân luôn khẳng định, Tiến giờ hoàn toàn bình thường như các bạn cùng trang lứa. Chuyện của cháu ở Vụ Bản ai cũng biết, anh cũng chẳng có ý định dấu giếm điều gì. Trước, đây là đề tài “hot” được bàn tán từ đầu làng đến cuối ngõ nhưng bây giờ mọi người cũng đã quen với sự hiện diện của Tiến-Bình tại nhà anh Tân, chị Dự.

Chuyện bình thường ở Vụ Bản

Trong những ngày ở Xóm Cọi để tìm hiểu về trường hợp của cháu Bình-Tiến chúng tôi còn biết thêm tại Xóm này còn có thêm hai trường hợp “con lộn”.

Không đến mức đòi về ở hẳn như Bình về với gia đình anh Tân, chị Dự nhưng câu chuyện con lộn của Bùi Thị Hồng Thắm, ở xóm Cọi cũng được người dân ở Lạc Sơn bàn tán xôn xao. Thắm là con gái nhưng người “lộn” vào cháu lại là con trai. Tôi tìm đến nhà Thắm khi bóng chiều đã khuất dần sau núi. Nhà cháu nghèo lắm, căn nhà gỗ bé xíu nằm chênh vênh bên sườn núi. Thắm sinh năm 1991, trước Thắm còn có một chị gái. Cũng vì nhà nghèo nên hai chị em đang phải làm phụ hồ ở Hà Nội, bố cháu anh Bùi Thanh Minh cũng đi làm ăn nơi xa thỉnh thoảng mới về một lần. Hôm tôi đến một mình chị Bùi Thị Toàn, mẹ Thắm ở nhà. Đã mấy năm nay, chỉ có những ngày lễ tết gia đình chị Toàn mới được tề tựu đông đủ. Ngày thường chỉ có mỗi chị Toàn dò dẫm mong ngóng chồng con, ba bố con đi làm ăn xa thế nhưng nhà nghèo thì vẫn hoàn nghèo. Khi tôi hỏi đến chuyện “con lộn” chị Toàn nhớ lại rồi cười ngắt ngào. Chị bảo ngày mới phát hiện Thắm bị “lộn”, cháu có những biểu hiện lạ lùng nhưng cũng buồn cười lắm.

Chị Toàn kể: Khi Thắm bi bô biết nói, một lần hai mẹ con đang chơi đùa bỗng cháu “xì” mặt rồi nằng nặc đòi: “*mẹ đưa con về nhà*” dù lúc đó đang ở trong nhà mình. Nghĩ trẻ con chưa hình dung được đâu là nhà mình nên chị Toàn đã cố diễn giải đây chính là nhà. Thế nhưng Thắm vẫn không chịu, chị Toàn nghĩ chắc cháu đòi sang nhà bà nội ngay sát vách. Chị bế cháu sang nhà bà nhưng vẫn không phải. “*Nhà ở ngoài kia cơ*”, Thắm bảo. Thì ra con bé này đòi đưa đi chơi nên nói thế, chị Toàn nghĩ vậy và quát Thắm, sợ mẹ cháu không dám đòi nữa. Một hôm ở ngoài nhà kho của thôn chơi, hôm đó là ngày hội làng nên người trong làng tụ tập tại đây rất đông. Đang chơi đùa ở sân bỗng nhiên Thắm nói với bà nội: “*mẹ cháu kia kia*”. Đó là bà Nguyễn Thị Nghe, người ở đầu làng. Do xóm Cọi rộng, nên nhà chị Toàn và nhà bà Nghe dù cùng xóm nhưng cũng chỉ biết nhau qua loa. Mới 3 tuổi, Thắm có thể nhận nhầm mẹ nên bà nội nói với cháu: đó không phải mẹ cháu, mẹ hôm nay lên nương.

Lúc Thắm được 5 tuổi, hôm đó cháu được bố mẹ cho ra đồng. Khi trở về đi qua nhà bà Nghe cháu chỉ tay rồi bảo với bố mẹ “*nhà con đây này*”. Nghĩ buồn cười quá, chị Toàn bảo lại con “*con thích thì mẹ đưa vào nhà con*”, thế nhưng khi vừa bước vào công Thắm đột nhiên dừng lại: “*Con không vào nữa đâu, chị Hằng đang ở trong đó, con ghét chị ấy vì chị đã xui con trèo cây làm con ngã chết*”. Nghe con nói vậy chị Toàn bèn hỏi lại nửa đùa nửa thật: “*Thế con là Ma Ly à*”. Người Mường thường gọi người chết là “ma”, vì biết Ly, con trai bà Nghe đã chết nên chị Toàn mới hỏi vậy. Tưởng trêu con bé ai ngờ con bé gật đầu. Từ hôm đó chị Toàn mới “*xâu chuỗi*” lại toàn bộ những biểu hiện lạ thường từ ngày con bé cứ đòi chị “*đưa về nhà con*”. Chị bắt đầu nghĩ đến chuyện thằng Ma Ly nó đã “lộn” về con Thắm nhà mình. Người Mường vốn xem đây là chuyện bình

thường nên vợ chồng chị Toàn chẳng sợ sệt một chút nào thậm chí ngày ngày vẫn hỏi chuyện và trêu đùa con bé.

Nói thêm về Ma Ly, Bà Nghe sinh được bốn người con trong đó Ly và Hương (con gái) là cặp song sinh. Một hôm Ly và Hương, lúc đó 7 tuổi được chị gái tên Hằng dẫn đi hái ổi ở bên triền núi. Là con trai nên Ly được phân công trèo lên hái quả. Quả ổi nằm tít ngoài xa, Ly rất vất vả nhưng vẫn không tài nào hái được. Hằng ở dưới cứ động viên em cố lên và trong một phút sẩy chân Ly ngã rơi xuống đất. Cháu bị chấn thương sọ não và mất ngay sau đó.

Có nhiều trường hợp khác

Có một câu chuyện mà mãi đến khi Thắm nói rằng cháu chính là Ma Ly thì chị Toàn mới nhớ lại. Đó là ngày còn mang thai Thắm, chị vốn là người yếu nên khi mang thai ốm đau liên miên. Một hôm đi chợ ngoài thị trấn về chị bị cảm, trong cơn mê man chị mơ một giấc mơ rất sợ. Một đứa bé rách rưới cứ đuổi theo làm chị chạy trốn mãi thế nhưng vì mệt quá nên đến lúc thẳng bé cũng đuổi kịp và bắt lấy chị. Giật mình tỉnh dậy đem câu chuyện vừa mơ kể lại với chồng nhưng anh bảo một trong người mơ thấy những điều sợ hãi là chuyện bình thường. Chị Toàn sau đó cũng chỉ nghĩ vậy và cho đến ngày Thắm nhận mình là Ma Ly chị mới nghĩ lại và cho rằng đó không chỉ là giấc mơ. Có thể thằng bé trong giấc mơ đó chính là Ma Ly và nó đã theo chị về nhà từ đó. Chị Toàn đã có lần hỏi Thắm, sao con không theo về những nhà giàu cho sướng lại theo mẹ nghèo mà khổ. Thắm bảo hôm đó mẹ đi chợ về con nhìn thấy mẹ xinh nên đi theo mẹ. Như vậy giấc mơ chị Toàn mơ thấy ngày đó là đúng sự thật.

Chuyện Ma Ly “lộn” vào Thắm cũng nhanh chóng lan toả ra khắp nơi. Mọi người lạ ở chỗ đây là trường hợp đầu tiên một người con trai lại “lộn” vào người con gái. Trước đây Thắm học cùng với cậu út nhà bà Nghe và chơi rất thân với cháu này. Ban đầu mọi người không biết chuyện nên cứ trêu “*chắc con bé này nó thích con bà Nghe*”. Sau khi mọi người đã biết không còn ai trêu đùa nữa. Thắm giờ đã đi lại với gia đình bà Nghe và nhận bà làm mẹ. Thắm được gia đình bà Nghe xem như người con ruột rà trong nhà. Dù không về ở cùng nhưng tình cảm giữa Thắm và gia đình bà Nghe là rất sâu đậm.

Ông Bùi Văn Tinh, xóm trưởng xóm Cọi cho biết: “Ở xóm Cọi đã ghi nhận ba trường hợp con lộn. Người Mường quan niệm, những đứa trẻ dưới 12 tuổi bị chết bất đắc kỳ tử có khả năng “lộn” về và vào một người nào đó. Người bị lộn sẽ có khả năng nhớ và kể lại những gì diễn ra trước khi chết một tháng. Thế nhưng, sau 12 tuổi người được “lộn” lại trở về trạng thái bình thường”. Trái với những gì ông Tinh nói, theo như lời chị Toàn kể thì Thắm nhớ được rất nhiều chuyện. Có lần Thắm tự dưng nói với chị hàng xóm cạnh nhà bà Nghe rằng “*ngày xưa em trèo ổi nhà chị bị chị đánh mấy lần*”. Chị này khẳng định đúng là ngày xưa thằng Ly nó hay trèo ổi nhà chị và bị chị đuổi thật. Một hôm Thắm gặp người trong làng, người đó bằng tuổi Ly và hơn cháu rất nhiều tuổi và bảo: “*Mày nhớ tao không, ngày trước tao với mày toàn đi đá bóng với nhau nhỉ*”. Người này nghe Thắm xưng mày tao ban đầu nghĩ cháu hỗn nhưng sau biết đó là Ly lộn về nên cười xoa bời cháu nói hoàn toàn chính xác. Thắm hiện nay vẫn được mọi người trong gia đình, bạn bè và cả xóm bản gọi bằng cái tên thân thương-Ma Ly. Chị Toàn bảo cháu rất vui với cái tên đó. Chị cũng thoải mái cho cháu đi lại vì nhà bà Nghe cũng rất nghèo. Thắm đi lại vì cái tình của... người con lộn chứ không vì mục đích gì khác.

Ngoài Bình, Thắm tại xóm Cọi còn có cháu Thu con cô giáo tiểu học chị Cọi Quách Thị Đức. Thu cũng được một người chết trong bản lộn về từ bé. Ngày bé Thu cũng nằng nặc đòi “*về nhà con*”. Tuy nhiên vì nhà có người chết đó rất giàu có nên chị Đức đã không cho cháu về ở cùng gia đình đó, chị sợ mang tiếng hám tiền nên bịa ra chuyện này. Thu hiện nay cũng được gia đình nhà đó nhận làm con và đi lại rất gần gũi. Chị Đức bảo: “*nếu tôi không ngăn cấm quyết liệt từ bé thì nó về ở hẳn bên đó thật*”. Hiện Thu đã lớn và đang học lớp 9 trường huyện.

Có một điều nhận thấy rất rõ, qua các cuộc nói chuyện với ông Trưởng bản và cả một số trường hợp khác mà tôi sẽ nói ở phần tiếp theo của bài viết, thì người dân ở đây, đặc biệt là những người Mường trong xóm Cọi, thực sự coi chuyện con lộn, con lẩn là một việc hết sức bình thường, tí như chuyện mớ rau, con cá vậy. Tiếp xúc với những người trong cuộc như bố mẹ những người chết, bố mẹ những cháu được coi là có “con lộn” họ đều khẳng định đó là câu chuyện có thật. Kể cả cô giáo Đông, cô giáo Đức cũng khẳng định điều đó. Cả ba trường hợp vẫn đang là “người thật việc thật” ở Lạc Sơn chứ không chỉ là câu chuyện kể hay truyền thuyết gì.

Việt Ba
(theo lyhocdongphuong&thethaovanhoa)

<http://tindachieu.com/news/2010/11/luan-hoi-dau-thai-o-vn-truong-hop-be-quyet-tien.html>

<http://www.quangduc.com/Taisanh/index.html>